

DEMOKRASİ VE MEDYA

Yenigün, Türkiye'nin demokrasi ve darbeler tarihine ışık tutacak yeni bir projeye imza atıyor:

- Türkiye'nin demokrasi sınavı ve demokrasi tarihi
 - Geçmişten günümüze yaşanan darbeler, darbe girişimleri, muhtıralar ve siyasi süreçler
 - Darbeler sürecinde medyanın üstlendiği rol
 - Darbeler döneminde mahalli medya ve mahalli medyanın çok yönlü etkisi
 - 15 Temmuz ve demokrasi mücadelesinde medya ve halkın darbeye rest çekmesi
 - Darbeleri yaşamış gazetecilerin o döneme ilişkin ilginç ve bir o kadar da ibretlik anıları
 - Darbelerle basına uygulanan sansür, sansürden sonra demokrasi için atılan adımlar
 - Halkın iradesinin yönetime yansımaları ve bu süreçte medyanın etkisi
 - Yeni medyanın demokrasiye etkisi
- ve daha birçok konu başlığı Yenigün Gazetesi'nde kaleme alınıyor. Konya ve Konya dışından uzman kalemler yaşadıkları anıları dile getirirken, dünden bugüne gelinen sürecin canlı birer aktörleri olarak tüm tecrübelerini aktarıyor.

12 EYLÜL 1980 DARBESİ

Her darbenin kendince gerekçeleri vardır. Gerekçelere pek ihtimam göstermemek gerek. Zira bazı gerekçeler olmadığında, oluşturulur. Aynı 12 Eylül'de olduğu gibi. Yapmak istenilene en âlâ kılıf gerekçe oluşturmak... Bu gerekçeler günü gelir, aynı silahın aynı gün iki farklı uçtan kişilerce kullanılması sonucu ölüm olur, gün gelir aslında faili belli olan bir faili meçhul olur, gün gelir bir suikast olur ve gün gelir bir darbenin alt yapısını oluşturmak olur.

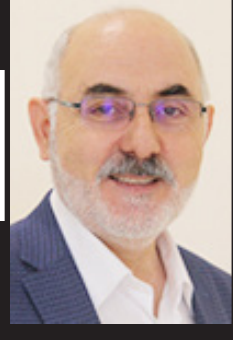
70'li yılların ikinci yarısı, Türkiye'de ardı ardına katliamlar başlıyor. 1 Mayıs 1977 Taksim olayı 34 ölü, 19 – 26 Aralık 1978 Maraş olaylarında Alevi Sünni çatışması 105 ölü, Mayıs 1980 Çorum olaylarında Alevi Sünni çatışması 57 ölü...

Ayrıca 16 Mart 1978'de Beyazıt'ta öğrencilerin üzerine bomba atılması ile 7 öğrenci hayatını kaybediyor, 40'dan fazla öğrenci yaralanıyordu. 17 Nisan 1978'de Malatya Belediye Başkanı Hamit Fendoğlu gelini ve 2 torunuyla birlikte paket bomba ile öldürülüyordu. Ekim 1978'de 7 Türkiye İşçi Partili genç evlerinde öldürülüyor, Cumhuriyet Halk Partisi Genel Başkanı Bülent Ecevit'e saldırılar yapıyor, 1 Şubat 1979'da Gazeteci Abdi İpekçi öldürülüyordu.

Anarşik olayların yanı sıra Türkiye'nin ekonomik durumu da iyi değildi. Dış ticaretteki sıkıntı, dönemin başbakanı Süleyman Demirel tarafından "70 sente muhtacız" sözüyle özetleniyordu. Dış ticaretteki açık artmaktaydı. Yurt içinde ise işsizlik ve kıtlık söz konusuydu. Ekonomik alanda Türkiye belini doğrultamıyordu.

Tüm bu gelişmeler karşısında; 27 Aralık 1979 tarihinde Genelkurmay Başkanı Orgeneral Kenan Evren, Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Nurettin Ersin, Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Bülend Uluslu, Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Tahsin Şahinkaya ve Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Sedat Celasun'un imzasını taşıyan muhtıra dönemin Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'e verildi. Korutürk bu muhtırayı 6 gün sakladı ve 2 Ocak'ta Demirel ile Ecevit'e elden verdi. 27 Aralık muhtırası, 12 Eylül Darbesinin ilk adımıydı.

12 Eylül Darbesi'nden 10 ay önce verilen bu muhtırada, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin, Türkiye'nin yaşadığı önemli sıkıntılar karşısında

**Salih Sedat
ERSÖZ**

partilerin bir araya gelmelerini ve gereken tedbirleri almalarını ısrarla istediği vurgulanmıştır.

Muhtıradan sonra olaylar durmadığı gibi daha da artmış, eski bakanlardan Gün Sazak, eski Başbakan Nihat Erim ve DİSK Başkanı Kemal Türkler ardı ardına öldürülmüştür. Sağ ve sol örgütler arasında şiddet olayları hızla artmış ve çatışmalarda her gün onlarca genç öldürülüyordu. Üniversitelerde huzur ve güven kalmamış, binlerce öğrenci güvenlik sorununu nedeniyle öğrenimlerini bırakmak zorunda kalmışlardı. İşin garibi teröre katılan sağ ve sol görüşteki kişilerin elindeki silahların kendilerine aynı kaynaktan ulaştırılmış olması idi.

Ülkede anarşiye bulaşmadan fikir mücadelesi veren sadece Milli Görüş gençliği idi. Bunda da, Mehmet Zahid Kotku Hoca efendinin ve Erbakan Hoca'nın çok büyük payı vardı. Zira gençliğin anarşiden uzak durması yönünde sürekli telkinleri oluyordu.

Ülkenin yeni Cumhurbaşkanı Mart ayından Eylül ayına kadar Meclis'te yapılan 114 tur oylamaya rağmen seçilemiyordu. Ta ki 12 Eylül 1980 Cuma sabahına kadar! 10 ay önceki muhtıranın ardından, istenen ortam sağlanamayınca **12 Eylül Cuma** gecesi darbe gerçekleşmiş ve TSK bütünüyle yönetime el koymuştur.

DARBENİN BİLANÇOSU

O sabah tanklar sokaklara emir komuta zincirinde çıktı. Darbe bildirisini Kenan Evren bizzat kendisi okudu. Televizyonda ve radyoda Harbiye Marşı çalarken, sokaklarda, evlerde gözaltılar çoktan başlamıştı. Süleyman Demirel ve Bülent Ecevit Hamzakoy'a gönderilirken, Alpaslan Türkeş ve Necmettin Erbakan Uzunda'da gözlem altına alındılar.

171 kişinin gözaltında işkenceden öldüğü belgelendi. 23 bin 677 demerin faaliyeti durduruldu. 3 bin 854 öğretmen, üniversitede görevli 120 öğretim üyesi ve 47 hâkimin işine son verildi.

31 gazeteci cezaevine girdi, 300 gazeteci saldırıya uğradı. Üç gazeteci silahlı saldırıda öldürüldü.

Gazeteler üzerinde büyük baskı ve sansür uygulandı, kapatıldı. 13 büyük gazete için 303 dava açıldı, 39 ton gazete ve dergi imha edildi.

Cezaevlerinde çoğu işkenceden olmak üzere toplam 299 kişi yaşamını yitirdi, 14 kişi açlık grevinde öldü.

Kenan Evren yıllar sonra **"Bir sağdan bir soldan astık"** diyecekti. Bir sağdan bir soldan 50 kişi asıldı. Evren'in **"Asmayalım da, besleyelim mi?"** şeklindeki açıklaması ve bugün dahi kendisinden tam kurtulamadığımız 1982 Darbe Anayasası, hukuksuz tutuklamalar, 34 kişinin işkence altında can verdiği Diyarbakır Zindanları, kitapların bile yasaklandığı büyük baskılar, ev baskınları, fikir suçlarından rekor cezalar, yazıları dolayısı ile yargılanan ve büyük cezalar alan gazeteciler, yazarlar...

12 Eylül Darbesi'nden sonra Danışma Meclisi tarafından hazırlanan yeni Anayasa için 18 Ekim 1982'deki halk oylaması ile 1982 Anayasası, **yüzde 8.63 'hayır'** (1.626.431 seçmen) oyuna karşılık, **yüzde 91.37 'evet'** (17.215.559 seçmen) oyuyla kabul edildi.

1982 Anayasası referandumu Cumhurbaşkanlığı seçimi ile birleştirildi. Anayasanın kabulü ile birlikte, anayasanın geçici 1. maddesi gereğince, daha önce devlet başkanı unvanına sahip olan Kenan Evren'in Cumhurbaşkanlığı da halk tarafından onaylanmış oldu.

80 ÖNCESİ VE SONRASINDA YAŞADIĞIM BAZI OLAYLAR:

Konya'da 1978 ve 1980 yıllarında çok önemli iki olay yaşandı.

Fetih Mitingi

29 Mayıs 1978 tarihinde MSP tarafından Erbakan hocanın da katılımı ile Fetih Mitingi düzenlendi. Bugünkü Kule Sitenin olduğu yer otogar idi. Mitinge katılanlar orada toplandıktan sonra Nalçacı Caddesinde yürüyüşe geçiyorlardı. Yürüyüş kolunun en önünde mehter takımı vardı, ben de mehteran kıyafeti ile mehter takımında yer alıyordum.

Yürüyüş ve miting Türkiye'nin her yerinden katılan yüz bini aşkın insanın katılımı ile büyük bir coşku içinde yapıldı ve hiçbir olay yaşanmadan tamamlandı. Mitingin tamamlanmasından sonra Erbakan Hoca ve MSP yöneticileri başta olmak üzere o coşkulu kalabalık Mevlâna'ya doğru yürüyüşe geçti. Polis şimdiki İş Bankası önünde bariyer kurmuş,

yürüyüşe son verin çağrısı yapıyordu. O mütahiş kalabalık polis bariyerini yardı geçti. İkinci bariyer Valiliğin önüne kurulmuştu. O bariyer de aşıldı. Yürüyüşün en önünde bulunan grup Mevlâna'ya ulaşmış, benim içinde bulduğum grup Valilik önünde idi. Arkamızdan akın akın gelenler vardı. Bu arada polis arabalarının siren sesleri duyulmaya başlandı. Biz, "ne oluyor?" demeye kalmadan yanımızdan geçen polis aracından üzerimize ateş açıldı. Yanımdaki arkadaş ayağından vuruldu. Hemen hastaneye kaldırıldı.

Biz bunları yaşarken aynı anda Sultan Selim Camii önünde de polis kalabalığı ateş açmış. Açılan ateş sonucu Manisa'dan mitinge gelen Hasan Sürel şadırvanda abdest alırken vurularak öldürülmüştü. O gün Konya'da saatlerce süren çok büyük olaylar yaşandı. Sonradan öğrendim ki, Erbakan hocanın bulunduğu MSP yöneticilerine de polisin şiddet içerikli girişimi olmuş. Yumruklasmalar yaşanmış ve Erbakan Hoca hemen oradan uzaklaştırılarak koruma altına alınmış.

Kudüs Mitingi

Konya'da ikinci büyük olay 6 Eylül 1980'de Kudüs Mitinginde yaşandı. İsrail, 23 Temmuz 1980'de Kudüs'ü İsrail'in ebedi başkenti olarak ilan etti. Söz konusu kararın 30 Temmuz 1980 tarihinde İsrail kabinesinde onaylanması üzerine 28 Ağustos 1980'de Türkiye tepki olarak Kudüs'teki Başkonsoloslukunu kapatıp İsrail'le ilişkilerini maslahatgüzarlık seviyesine indirdi. Ancak Türk halkının İsrail'e tepkisi bununla sınırlı kalamazdı, kalmamalıydı. Bu sebeple MSP halkın bu tepkisini dile getirmek ve İsrail'e daha büyük bir tavır koymak için 6 Eylül 1980'de Konya'da Kudüs Mitingi düzenlemeye karar verdi. Mitinge Konya'dan ve Konya dışından 100 binin üzerinde insan katıldı. Babam ve ben de mitingdeydik. Önce yürüyüş sonra miting yapıldı. Babam parti yöneticisi olması hasebiyle Erbakan hocanın bulunduğu kürsüde, ben de gençlik teşkilatının bulunduğu kürsünün hemen önünde idik. Mitinge İstiklâl Marşı okunarak başlandı. Erbakan Hoca'nın İstiklâl Marşını bizzat kendisinin yönetmesi ve coşkulu bir şekilde okunması dikkatimi çekmişti. Konya'da tarihi bir gün yaşanmış, yürüyüş ve miting hiçbir olay yaşanmadan sona ermişti.

Ancak akşam TV haberlerinde ve ertesi günkü gazetelerde miting olumsuz bir hava içinde sunulmuştu.

TV ve gazetelerde; mitinge katılanların sakallı, şalvarlı ve cübbeli olduğu, yasa dışı sloganların atıldığı, yürüyüş sırasında bazı işyerlerinin taşlandığı ve İstiklal Marşı okunurken bir grubun oturduğu şeklinde kasıtlı haberler yapılıyor ve mitingin asıl gayesinden hiç söz edilmiyordu. Siyonizm'in emrinde olan medya bu haberler ile mitingi amacından sapıyordu. Bu haberler üzerine mitingle ilgili soruşturma açıldı, tertip komitesi gözaltına alındı, hatta mitinge katılanlarla ilgili işlem yapıldı ve tespit edilen memurlar sürgün edildi. Bu miting 12 Eylül 1980 ihtilaline de gerekçe olarak gösterildi.

Ayrıca o yıllar tüm Türkiye'de anarşinin en yoğun olduğu günlerdi. Ülke çapında her gün sağdan ve soldan 10-15 kişi öldürülüyordu. Konya, olayların en az olduğu illerin başında geliyordu. Buna rağmen karmaşa ve kavgalar eksik olmuyordu. O karanlık dönemde biz de çok olaylar yaşadık. Önemine binaen bazılarını aktarayım.

Yüksek Okul Yılları

1976 yılında o zaman ki adıyla Eğitim Enstitüsü FKB (Fizik, Kimya, Biyoloji) bölümüne kayıt yaptırmıştım. Okul ülkücü arkadaşların kontrolü altındaydı. Ben gündüz çalışıyor, akşam bölümünde okuyordum. Ülkücü arkadaşlarımız, beni ve benim gibi Akıncılar Derneğine ve MSP'nin gençlik kollarına bağlı olanların okula girişine mani olmazlardı. Bildikleri sol görüşlülere ise okula almazlardı. O zamanlar böyleydi. Hangi görüş okula hâkimse karşı görüşte olanlar okula giremezlerdi. Kendilerini gizleyerek bir süre gürseler bile tespit edildikleri an önce bir hayli hırpalanırlar, daha sonra da okuldan uzaklaştırılırlar.

Dokuz ışığı kim sayacak?

Ben kendimi gizlemez, çantamda Sebil dergisi ile okula giderdim. Sebil dergisi Akıncıların gür sesiydi. Bir gün derste hoca sınıftan birini kaldırarak dokuz ışığı saymasını istedi. Sayamayınca başka birini kaldırdı. O da sayamadı. Hoca bu defa "peki dokuz ışığı kim sayacak?" diye sordu. Ben parmak kaldırdım. Başka da parmak kaldıran olmamıştı. Hoca bana "sen say" dedi. Ayağa kalktım ve eksiksiz olarak saydım. "Aferin iyi ülkücüymüşün" dedi. Ben de "hocam ben ülkücü değilim, akıncıyım" diye cevap verdim. Sınıfa döndü, şöyle dedi: "Hepinize yazıklar olsun. 40 kişilik sınıfta dokuz ışığı tam sayabilen bir kişi çıkıyor o da Akıncı. Sizin ülkücülüğünüze yazıklar olsun." Sınıfta Akıncı olarak ben ve bir arkadaş daha vardık. Diğerleri

ya gerçekten ülkücü idi veya ülkücü geçiniyorlardı.

Bu olaydan sonra hızlı ülkücü arkadaşlar bana kafayı takmışlar. Özellikle bana getirip kurt rozeti satmak ve yakama takmak istiyorlar, ülkücülere ait dergiler getirip satmak istiyorlar. Ben hiç birini almıyorum. Israr ediyorlar, baskı yapıyorlar, yine almıyorum. Bir gün ben teneffüs anında sınıf dışında iken çantamı karıştırmışlar ve Sebil dergisini bularak yere saçmışlar. Ben sınıftan içeri girerken bütün sınıf aynı anda tempo tutarak şöyle bağırıyordu. "Vur Bozkurt'tum vur tilkiye, vur kurtulsun Türkiye."

Aynı sırada oturduğum kaliteli bir arkadaş vardı. İsmi unuttum. Diğerlerinden farklı olarak çok okuyan birisiydi. Onunla her zaman fikir münazarası yapardık. O arkadaş hemen yanıma geldi ve "hiç sesini çıkarmadan yerine otur" diye beni sakinleştirdi ve olayın büyümesini önlemiş oldu. Dergilerimi yerden topladım, ses çıkarmadan yerime oturdum.

Kitabı olmayanlar dışarı

Bir gün dersin başında hoca ders kitabı olmayanları dışarı çıkardı ve hepimize "sıfır" vereceğini söyledi. Benim de o gün kitabım yoktu. Halbuki sürekli kitaplarım, defterlerim eksiksiz olarak okula giderdim ama aksilik işte. O gün ne hikmetse kitabı almamışım. Sınıfın yarısından fazlası dışarı çıktı. Diğerleri bunu fırsat bilerek bahçeye gittiler. Ben sınıftan atılmamı hazmedememiştim. Kapıyı vurdum, içeri girdim ve hocaya, "hocam ben her gün kitabımla geldiğim halde bugün unutmmuşum. Özür dilerim. Derse girebilir miyim?" dedim. Hoca daha önce dokuz ışığı saydıran hocaydı. "Diğerlerini de çağır herkes gelsin" dedi. Diğer arkadaşları da çağırdım. İçeri girdik ve hoca sınıfa hitaben şöyle dedi. "Bu arkadaşınıza dua edin, hepimizi onun hatırına derse alıyorum ve sıfır vermekten vazgeçiyorum."

Hocayla sonradan çok sohbetler yaptık. Benim Akıncı olmama rağmen dokuz ışığı saymam onda müspet bir tesir yapmış. Sonraları hocanın evine gider fikri konularda münazaralar yapardık. Bu kadar samimi olmuştuk.

Gariptir ki o tarihte gündüz çalıştığım GİMA mağazasında sol sendika hareketlerine karşı ülkücü arkadaşlarla beraber mücadele veriyorduk ama akşam okula gidince ülkücü arkadaşlarla karşı karşıya geliyorduk. Ancak yine de okulda çok büyük bir olay yaşamadık. Merhum annem ben gece eve gelinceye kadar pencereden ayrılmazdı.

Tabanca ateş almadı

Gece okuldan çıkıyor, otobüsten Meram Yeni Yol alt geçidini geçtikten sonraki durakta iniyor, oradan Aydoğdu'da olan evimize kadar yürüyordum. Bir gün, bugünkü garın önünde kaldırımdan yürürken karşı kaldırımda aniden ortaya çıkan birisi tabancasını belinden çıkardığı gibi mermiyi ağzına verdi ve bana doğrulttu. Kim olduğunu bilmiyordum. Ben bir yandan yürüyor, bir yandan onu takip ediyor, bir yandan da o anda aklıma gelen bütün duaları okuyordum. O şahısta elinde bana doğrultmuş olduğu tabancayı benim gittiğim istikamete doğru hareket ettiriyor, tabancası beni takip ediyordu. Bir an geldi artık benim görme mesafemden çıktı. Arkamda kalmıştı. Ben de arkama dönme gereği duymadan okuyor ve yürüyordum. Her an arkamdan ateş edebilir şüphesi ile yürüdüm, yürüdüm. Birine mi benzetmişti, yoksa ben karşı bir hareket yapmadığım için mi ateş etmemişi bilmiyorum. Böyle bir tehlike atlatmışım. Eve gelince babama durumu anlattım. Babam, "Allah yardım etmiş. Allah yardım ederse silahlar ateşlemez, bıçaklar kesmez olur" diyerek tam teşhisi koydu. Ben niye ateş etmediğini düşünürken, babamın teşhisi ile tabancanın tutukluk yaptığı fikri zihnime yerleşti.

Patlayan bomba

Bir başka gün yine gece okuldan eve geliyordum. Bizim evin sokağına girmeden bir önceki sokakta ilerlerken hemen bir kişinin koşarak uzaklaştığını ve aynı anda 10 – 15 adım ötemde komşu evin kapısı önünde bir şeyin yanmakta olduğunu gördüm. Biraz gerimde yağmurdan birikmiş su birikintisi vardı. Yanan şeyi söndüreyim de ev zarar görmesin düşüncesi ile geriye döndüm. Birikintiden su alıp üzerine döküp söndürecektim. Geriye doğru 8 - 10 adım atar atmaz müthiş bir patlama ve büyük bir sarsıntı oldu. Olduğum yere yığılıp kalmışım. Ne olduğunu anlayamadım. Kendimi biraz toparlar toparlamaz tekrar geriye döndüm. Gördüğüm manzara tek kelime ile korkunçtu. Her yer toz duman ve alev içinde idi. Meğer patlayan şey bombaymış. Bir anda herkes sokağa döküldü. Demek ki koşarak uzaklaşan şahıs bombayı koyup kaçmış. Benim gördüğüm yanar şey de bombanın fitili imiş. Şayet ben geriye dönüp uzaklaşsam da kendi yolumda yürümeye devam etsem bombanın patladığı anda ben tam yanında olacaktım ve demir kapıyı yerle bir eden bomba

beni de parçalayıp atacaktı. O anda beni geriye döndüren bir kuvvet vardı ki, o da Allah'ın kesin yardımı idi. Kendime gelmem için uzun saatlere ihtiyacım oldu. Evde ailecek günler süren şükür namazları kılmış ve şükür secdeleri yapmıştık.

Gazetenin bombalanması

1978 yılından itibaren bugünkü Merhaba gazetesinin o dönemdeki ismi olan Türkiye'de Yarın gazetesinde çalışmaya başladım. Türkiye'de Yarın gazetesi, Erbakan Hoca'nın teşviki ve desteği ile çıkarılmaya başlanmıştı. MSP'yi ve Erbakan hocayı destekleyen bir yayın organı idi. Diyarbakır'a öğretmen olarak tayininin çıktığı 1982 yılı Şubat ayına kadar gazetede çalıştım. Gazetede hem muhabirlik yapıyor hem de haftada birkaç gün yazı yazıyordum. Bir gece gazete bombalanmıştı. Sabah gazeteye vardığımızda gazete binasında bir hayli hasar olduğunu gördük. Bir gün sonraki gazetemizin sürmanşeti "Susturamazsınız" idi. Bunlardan ayrı olarak gerek okuduğum Yüksek Okulda gerekse okul dışında bir hayli olaylar yaşadık. O günler böyle günlerdi.

Zincirli saldırı

Bir gün Valilik binasının hemen önünde bugünkü yer altı sarraflar çarşısının üstünde dört veya beş kişinin saldırısına uğradım. Birinin elinde zincir vardı ve durmadan sallıyordu. Etrafımı sardılar. Kendimi nasıl savunacağımı düşünürken birden İbrahim Büyükkapanca amca belirdi ve eli zincirli adama şiddetli bir Osmanlı tokadı yapıştırdı. Tokadı yiyecek adam yere kapaklandı. Bundan cesaret alarak ben ve o anda yanıma gelen bir arkadaşla saldırıya geçtik. Adamlar kaçmaya çalışırken polis geldi, hepsini yakalayıp, Valiliğin bodrum katında bulunan Merkez karakola götürdü. Biz de ifade verip ayrıldık ama saldıranları bir türlü tanıyamadım. O günler zaten öyle günlerdi. Tanıyıp tanımadığının önemi yoktu. Birileri hedef gösterir tetikçiler de saldırdı.

Ve Darbe

İşte böyle bir dönemde 1980'de 12 Eylül darbesini yaşadık. Asker yönetime el koymuş, ülke yöneticileri ve siyasi parti liderleri tutuklanmıştı. İhtilal en büyük gerekçesi anarşi idi. Birkaç yıldır bir türlü durdurulamayan anarşi darbeye birlikte bıçakla kesilir gibi aniden durmuştu. Hâlbuki ülkede birkaç yıldır sıkıyönetim uygulaması vardı ve asker anarşi konusunda tam yetkili idi. Buna rağmen durmayan anarşi darbeye birlikte bitivermişti.

Darbeden sabah haberimiz olmuştu. Darbe haberini ev bireylerimizle ve yakınlarımızla paylaştıktan sonra gazeteye gitmek üzere endişe içinde evden ayrıldım. Gazeteye varıncaya kadar birkaç defa askerler tarafından durduruldum. Gazeteci kimliğimi göstererek geçebildim. Zira o gün sokağa çıkma yasağı vardı. Günlerden Cuma idi. Camilerde Cuma namazı bile kılınmadı.

Evimizin aranması

Darbe günleri birçok aile gibi bizim ailemiz için de oldukça sıkıntılı geçti. Darbeden birkaç ay sonra evimiz arandı. Biz ihtilalcilerin gözünde ailecek suçluyduk. Babam MSP İl Başkan Yardımcısı ve basın sözcüsü, 'STK' larda hizmet eden Konya'nın önde gelen isimlerinden İslâmcı bir yazar, ben de MSP Gençlik kollarında, Akıncılar Derneğinde hizmet veren ve MSP'nin yayın organı gazetede çalışan İslâmcı bir genç idik. Darbecilerin hedefinde zaten iki grup vardı. Biri komünist grup, diğeri irticacı olarak adlandırdıkları İslâmcı grup yani MSP'li-ler ve Akıncılar.

Evimizin aranması sırasında sokağı bir baştan bir başa askerler tuttu ve kimseyi geçirmediler. Postalları ile eve bir daldılar, bir anda ne var ne yoksa bütün eşyaların altını üstüne getirdiler. Çatıyı, bahçeyi her tarafı aradılar. Askerler bana "aşağı katta sen oturuyorsun değil mi?" diye sordular. "Evet" dedim. "Orayı da arayacağız" dediler. Bana o anda bir cesaret geldi ve "aşağıyı arama izniniz var mı?" diye sordum. Çünkü geldiklerinde yukarıyı arama izinlerini göstermişlerdi. "Her ikisi de size ait değil mi?" deyince ben "orası ayrı bir daire, giriş çıkışı tamamen ayrı" dedim. Gitti komutanı ile görüştü ve aşağıyı aramaktan vazgeçtiler.

Kitap dolabında çok oyalandılar. Teker teker bütün kitaplara, dergilere baktılar. Bu davranışlarından ne aradıkları belli olmuştu. Bir ara askerinin biri "suç unsurunu buldum" komutanım diye bağırarak elindeki, babamın "Sosyalizm, komünizm, faşizm ve şeriat nedir?" kitabını sallıyordu. Babam, komutana bu kitabın yasak bir kitap olmadığını, izin alarak bastırıldığını ve birkaç yıldır serbest olarak satıldığını anlattı. Komutan elindeki listeye baktı. Yasak kitapların içinde bu kitabın ismi yoktu ama yine de başta o kitap olmak üzere şüphelendiği bazı dini kitapları yanına alıp götürdü. Babamın o kitabını darbeciler daha sonra yasakladılar ama Allah'tan bir daha gelip giden olmadı.

Arama esnasında beni en çok endişelendi-

ren bahçe araması oldu. İhtilalden önce o karğa ortamında kendimi ve ailemizi korumak maksadıyla bir tabanca almıştım. Darbe olunca bahçedeki kümese gömdüm. Bahçe aramasını yaparken ellerinde metal arama detektörü vardı ve onunla tarıyorlardı. Kümese de girerler diye çok endişelenmişim ama Allah'tan girmediler. Çatıya çıkan grup köşe bucak bakmıştı ama o kadar çok eşya vardı ki her birinin aralarına bakmak imkânsızdı. Onlar da bunun imkânsız olduğunu anladılar ve bakabildikleri kadar bakarak indiler. Arama 4 -5 saat sürdü. Evi talan etmişlerdi. Benim aşağı daireye girerler daha çok suç unsuru bulabilirlerdi. Zira benim evde Sebül, Şura ve Tevhid dergilerinin bütün nüshaları ile 1979'da gerçekleşen İran İslâm devrimine ait broşürler, levhalar, kitaplar vardı. Babamın kitabını suç unsuru görenler bunları haydi haydi suç unsuru görürler ve belki de beni götürürlerdi. Bir götürdüler mi aylarca nerede olduğunu bile kimse bilemezdi. Gözaltında ve hapishanelerde işkence hat safhadaydı.

Daha sonraki günlerde babam, bir yazıdan dolayı bir süre tutuklandı, hapiste yattı. Serbest bırakıldıktan sonra duruşmaları Malatya'da görüldü. Malatya'ya birkaç defa babamla birlikte gidip geldik. Son duruşmada babam 40 ay ceza aldı. Cezası paraya çevrildi.

Darbeden sonra gerek siyasi partilerde gerekse dernek ve vakıflarda bulunan karar defterleri, makbuzlar, evraklar ne varsa daha sonra incelenmek üzere binaları mühürlenmişti. Babam ve ben İrşad ve Dayanışma Derneğinde de görev yapıyorduk. Ben İrşad Sahnesi adıyla kurduğumuz tiyatro ekibinde rol alıyor ayrıca dernek adına yayınladığımız İrşad Gazetesini hazırlıyordum.

İrşad ve Dayanışma Derneğinde bulunan bazı evrakların ve İrşad gazetesi nüshalarının yok edilmesi gerekiyordu. Zira bunlarda çok sayıda cihatla ilgili, İslâm nizamı ile ilgili yazılar, konuşma metinleri vardı. Bunlar darbecilerin gözünde en büyük suçlardandı. Bir gece birkaç kişi ile birlikte gidildi. Mühürlü olan kapının üstündeki küçük penceresi söküldü. Oradan bir kişi içeriye girip ne varsa hepsi çıkarıldıktan sonra pencere tekrar yerine monte edildi. Güya darbecilerin şerrinden korunacaktık ama maalesef Dernek Başkanı Ali Galip Doğan Hoca'mızı alıp götürdüler ve aylarca işkenceye tabi tuttular. O dönemde çok sayıda hoca efendi götürerek işkence yaptıklarını biliyorum.

28 ŞUBAT 1997 POSTMODERN DARBESİ

Refah Partisi 24 Aralık 1995 Genel Seçimlerinden birinci parti olarak çıktı. 1996 yılı başında kurulan ve ANA-YOL olarak adlandırılan ANAP - DYP koalisyon hükümetinin güvenoyu Anayasa Mahkemesince geçersiz sayıldığından dağıldı. Bunun üzerine Necmettin Erbakan'ın Başbakanlığında REFAH – YOL olarak adlandırılan RP - DYP Hükümeti kuruldu.

28 Haziranda kurulan Hükümet 1 Temmuzda memur- işçi- emekli maaş zammını masasında buldu ve %50 zam yaptı. Bununla da kalmadı, Ocak'ta yine %50 zam yaptı. Bağkur emeklilerine %300'ü aşan oranda zam yaptı. Emekliler, memurlar, çalışanlar ve esnaf bayram yaptı. TC tarihinde görülmemiş derecede rekor bir zamdır bu...

Havuz Sistemi uygulaması faaliyete geçirildi ve Denk Bütçe yapıldı. Tüm dünyada Müslümanlara reva görülen zulümlerin önüne geçilmesi amacıyla D8'ler kuruldu. Bütün bunlardan dış güçler ve içerideki uzantıları elbette rahatsız olur.

Zaten bu güçler Erbakan'ı yakından tanıyorlardı. Gümüş Motor'dan tanıyorlar, Devrim Otomobilinden tanıyorlar, Odalar Birliği Başkanlığında Anadolu sermayesini güçlendirme çalışmalarından tanıyorlar. Erbakan Başbakanlığındaki hükümet kurulduktan sonra sadece birkaç ay tahammül edebiliyorlar. Daha sonra hükümeti yıkma planları yapmaya başlıyorlar. İlk önce medyayı harekete geçiriyorlar. Nasıl mı?

2 Ekim - 7 Ekim 1996 tarihleri arasında Başbakan Necmettin Erbakan'ın Libya ziyaretinde bir çadırda görüştüğü Kaddafi'nin sarf ettiği sözler, 6 Ekim 1996'da Ankara Kocatepe Camii'nde, o zamana kadar adı bile duyulmayan sakallı, cübbeli ve asalı Aczmen-dilerin "şeriat isteriz" diye bağırarak gösterileri, 3 Kasım 1996'da Susurluk'ta meydana gelen bir trafik kazasında mafya, siyasetçi, polis ilişkilerinin açığa çıkması, Kayseri Belediye Başkanı Şükrü Karatepe'nin 10 Kasım 1996 tarihli Refah Partisi İl Divan Toplantısındaki konuşması ki -Karatepe o konuşmasında; "Refah Partili olarak yeryüzünde tek başıma da kalsam, insanları köle gibi gören, çağdı bu düzen mutlaka değişmelidir. Ey Müslümanlar sakın ha içinizden bu hırsı, bu kini,

nefreti ve bu inancı eksik etmeyin. Bu bizim boynumuzun borcudur" demişti- Başbakan Necmettin Erbakan'ın 11 Ocak 1997 günü Başbakanlık Konutunda bazı cemaat liderlerine iftar yemeği vermesi, 30 Ocak 1997'de Sincan Belediyesinin düzenlediği Kudüs gecesindeki cihad konulu tiyatro gösterisi ve Belediye Başkanı Bekir Yıldız'ın konuşması ki -konuşmasından sonra Bekir Yıldız tutuklandı, mahkûm edildi- Ve Müslim Gündüz, Fadime Şahin, Ali Kalkancı tiyatrolarının sahnelenmesi gibi olaylar, TV'lerde ve gazetelerde her Allah'ın günü pişirilip pişirilip kamuoyu önüne tekrar tekrar getiriliyordu.

Geriye dönerek bu olayları bir kere daha hatırlayalım, hafızalarımızı yoklayalım. Bu olanlar demokratik bir ülkede darbeye neden olabilir, darbeye gerekçe gösterilebilir mi? Ama oldu maalesef. Halbuki demokratik bir ülkede yapılması gereken suç işleyen kişilerin cezalandırılmasıdır. Birkaç kişi suç işledi diye darbe yapmak ve parti kapatmak ancak geri kalmış ülkelere has bir durumdur. Zaten bu olayların bir çoğu da önceden hazırlanmış tam bir mizansendi. İnce ince sahneye kondu.

Bütün bu gelişmeler TV haberlerinden ve gazete manşetlerinden düşmüyor, günler boyunca defalarca verilerek halkın galeyana gelmesi sağlanıyor ve hükümete karşı kıskırılıyordu. Basın ve beşli çete denen sendika ağaları amacına ulaştı. Türk Silahlı Kuvvetleri' de harekete geçti. Komutanlar açıkça Başbakan Erbakan ve yardımcısı Tansu Çiller'i eleştirmeye başladılar. Yüksek rütbeli subaylar 22 Ocak 1997 tarihinde Gölçük'te toplanarak irticanın iktidarda olduğunu ve önlem alınması gerektiğini konuştular.

Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Güven Erkaya, "**İrtica, PKK'dan daha tehlikeli**" dedi. 11 Şubat'ta Şeriata Karşı Kadın Yürüyüşü Ankara'da yapıldı.

Bu sancılı süreçte 1997 yılının Şubat ayına gelindi. 4 Şubat sabahı Ankara Sincan'da sokaklarda 20 tank ve 15 zırhlı araç geçiş yaptı ve demokrasiye balans ayarı yaptık dendi. Bu da yetmedi gazetecilerin görüntü alması için tanklar bir kere daha yürütüldü. Hemen ertesi gün Cumhurbaşkanı Demirel, Necmettin Erbakan'a bir mektup gönderdi.

Demirel mektupta, laik düzenin korunması için mevcut kanunların harfiyen uygulanmasını istiyor ve **"Cumhuriyetin niteliklerine ve devletin temel çatusına yönelmiş tehdit ve tehlikeler, hem toplumda hem de devletin kurumlarında büyük rahatsızlıklar yaratmaktadır"** ifadelerini kullanıyor ve ardından;

1- Laik düzeni korumak için mevcut kanunlar harfiyen uygulanmalıdır.

2- Anayasa'nın 174. maddesinin koruduğu **'devrim kanunları'** uygulanmalıdır.

3- Devletin kurumlarına **'köktendinci'** cereyanların sızması kesinlikle önlenmelidir" diyordu. Yıllardır adı bile duyulmayan Devrim Kanunları yeniden gündeme getiriliyor ve uygulanması isteniyordu.

Şubat ayının son günü ise tarihe geçecek o Milli Güvenlik Kurulu toplantısı vardı.

28 Şubat 1997 günü yapılan tarihi MGK toplantısı 9 saat sürdü. Bu 9 saat süre içinde askerlerin dillendirdiği laikliğe karşı faaliyetlerin tek belgesi gazete manşetleri idi. Cuntacılar burada da alt yapıyı hazırlamışlar daha önce gazetelere kendilerinin attırdıkları manşetleri şimdi delil diye, belge diye öne sürüyorlardı.

Cuntacı askerlerin önceden hazırladığı ve MGK toplantısında hükümete verdiği bildiri 18 maddeden oluşuyordu. Türkiye yepyeni bir sürece girmişti. Bu süreç, dönemin komutanlarına göre bin yıl sürecekti.

MGK, laikliğin Türkiye'de demokrasi ve hukukun teminatı olduğunu vurguladı. 28 Şubat 1997'deki MGK'nun tavsiye kararları hükümete bildirildi. Kararda, laiklik için yasaların uygulanması istendi. Cemaatlere bağlı okullar denetlenmeli ve MEB'e devredilmeli, 8 yıllık kesintisiz eğitime geçilmeli, Kur'an Kursları denetlenmeli, Tevhidi Tedrisat uygulanmalı, tarikatlar kapatılmalı, irtica nedeniyle ordudan atılanları savunan ve orduyu din düşmanıymış gibi gösteren medya kontrol altına alınmalı, kıyafet kanununa riayet edilmeli, kurban derileri derneklere verilmemeli, Atatürk aleyhindeki eylemler cezalandırılmalı deniyordu.

Günlerce imza sıkıntısı yaşandı. Başbakan Erbakan kararları imzalamayınca büyük bir baskı altında kaldı. Parti liderlerini dolaşarak demokrasiye beraber sahip çıkalım dedi. Ama hiç destek bulamadı. Muhalefet partilerin liderleri, demokrasinin ve halk iradesinin gereği olarak seçilmiş sivil hükümete destek olacakları yerde cuntacı askerlerin yanında yer aldılar. Mesut Yılmaz, cuntacılar ağızdan destek verdi

ve Başbakan'a **"bunu kendin temizle bizden sana destek yok"** dedi. Erbakan 5 gün direndikten sonra, MGK kararlarının altını değil, kararları Bakanlar Kuruluna sevk eden üst yazısını imzaladı.

Bu arada cuntacı askerler basına, yargıya ve diğer kurumlara brifingler veriyor; hükümete karşı kıskırtıyordu. Cuntacı askerlerden ayrı olarak, hem beşli çete denilen sözüm ona Sivil Toplum Kuruluşları, hem yargı, hem de basın tam manasıyla hükümete yükleniyordu.

Aynı günlerde askerlerden yönetime el konulacağına dair bir yazı geldi. Yazıyı Tansu Çiller'e vermişlerdi. Tansu Çiller Başbakan'a, Başbakan Cumhurbaşkanına, Cumhurbaşkanı da yazının çıktığı yere yani Genelkurmay Başkanına ilettiler. Güya sivil ve demokrat bir Cumhurbaşkanı vardı ama tam manasıyla cuntacılar teslim olmuş, cuntacı askerlerin emri doğrultusunda hareket ediyor, onlara destek veriyordu. Cuntacılarla birlikte hükümeti yıkmanın planlarını uyguluyordu.

Başbakan Erbakan'a askerler tarafından ağza alınmayacak küfürler ediliyor, hatta emirle omuz atılıyordu. Omuz vurmanın birkaç kez tekrarlandığı bir defasında da Başbakan'ın yere düştüğü söylentisi dolaştı. Cuntacı paşalar küfürlerini ağızdan yapıyor, İçişleri Bakanının kazağına oturtulacağı söyleniyor, TV'ler bunları yayınlıyordu. Buna rağmen Cumhurbaşkanı Demirel tarafından destek görüyorlardı. Türkiye'de taşlar yerinden oynamış, kimin ne yaptığı belli değildi ve ülkede tam bir kaos yaşanıyordu.

Bu şartlar altında Başbakanlık devam ettirilemezdi. Erbakan, Başbakanlığı hükümet kurulma esnasındaki anlaşmayı bir yıl öne çekerek Tansu Çiller'e devretmek üzere istifa etti. Daha doğrusu istifa etmeye mecbur edildi. Bu defa da Hükümet ortağı DYP'den kopmalar başladı. 50 DYP milletvekili tehdit, şantaj ve büyük paralarla partilerinden istifa ettirildi. Hükümetin meclis çoğunluğunu ortadan kaldırmak için türlü planlar yapılmasına rağmen çoğunluk hâlâ Refahiyol'da idi. Bunu da imza toplayarak kanıtladılar. Buna rağmen Demirel görevi Çiller'e değil Mesut Yılmaz'a verdi ve ANASOL-D kurdu.

Uydu ANASOL-D Hükümeti MGK kararlarının hepsini eksiksiz uyguladı. 8 yıllık kesintisiz eğitime geçildi ve İHL'lerinin orta kısımları kapatıldı. Mesut Yılmaz **"siyasi hayatıma da mal olsa bu kararları uygulayacağım"** dedi ve uyguladı. Hafızlık eğitimi sona erdi.

Kur'an Kursları üzerinde büyük baskılar yapıldı. Başörtülüler okullardan atıldı. Sokaklarda bile başörtüsü ve dindar avı yapılıyordu. Başörtülüler hastanelere bile alınmadı. Üniversitelerde ikna odaları kuruldu, 14 yaşındaki çocuklar bile tutuklandı. Tek Parti döneminden sonra Türkiye'de dine ve dindarlara yapılan en büyük baskı bu dönemde gerçekleşti.

Genelkurmay, irticai faaliyetleri desteklediğini iddia ettiği firmalara ambargo koydu. Yeşil sermaye adını verdiği firmalar üzerinde büyük baskılar uygulandı. Netice olarak Refah-yol hükümetine karşı oluşturulan "**medya-sermaye-bürokrasi ve cunta**" şeytan dörtgeni çok çalıştı. Ödülleri bankaların içini boşaltarak aldılar. Tabi ki bu Siyonizm'in planı idi ama şeytan dörtgeni tarafından iyi uygulanmıştı.

28 Şubat Darbesi Bilançosu

28 Şubat döneminde 22 özel banka batırıldı, 4 kamu bankasının içi boşaltıldı. 28 Şubat ülkeye 387 milyar dolara mal oldu. 28 Şubat'ı destekleyen medyaya 3 milyar dolar kredi kullandırıldı.

Postmodern darbe sürecinde 33 bin 271 öğretmen kılık kıyafeti nedeniyle soruşturma geçirmiş, bunlardan 12 bin öğretmene ceza verilmiş, 11 bin öğretmen istifa etmek zorunda bırakılmış, 3 bin 527 öğretmenin görevine son verilmiştir.

Eğitim hayatında 600 bin başörtülü öğrencinin okullara ve üniversiteye gidememesi, kat-sayı engeli nedeniyle 12 milyon 80 bin meslek lisesi öğrencisinin de istediği üniversitede eğitim görememesi nedeniyle, milyonlarca genç insanın geleceğiyle oynanmıştır.

Bin 635 askeri personel YAŞ kararlarıyla meslekten ihraç edilmiştir. 4 bin 625 kişi fişlenmiş, 2 bin 500 kişi ise emekliye sevk edilmiştir. Yüzde 22 oy alan Refah Partisi kapatılmıştır.

Bu arada 28 Şubat denince Fethullah Gülen ismini de unutmamak lazım.

28 Şubat sürecinde dikkat çeken isimlerden biri de Fethullah Gülen olmuştur. 11 Ocak 1997'de Necmettin Erbakan, Ramazan nedeniyle cemaat liderlerini Başbakanlık Konutu'na iftara çağırılmış, Fethullah Gülen de çağrılanlar arasında olmasına rağmen Başbakan'a tavır koyarak iftar yemeğine katılmamıştır. 29 Mart 1997'de Samanyolu TV'de katıldığı televizyon programında Türk Silahlı Kuvvetleri'ni siyasete müdahale etmekle eleştirenlere karşı "**Asker demokratik yollarla sorunların çözümünü istedi**" demiş, hükümete karşı "**beceremediniz bırakıp gidiniz**" çağrısını yapmıştır.

28 Şubat sonrasında da önce "**Başörtüsü teferruatı**" fetvası ile inançlı öğrencilerin direnişini kırmış, daha sonra Necmettin Erbakan'ı eleştirenler arasında yer almış ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin müdahalesini demokratik bulduğunu söylemiştir. Yine 16 Nisan 1997'de Kanal D'den Yalçın Doğan'a verdiği röportajında da askerinin tutumunu destekleyerek şöyle demiştir:

"Askerlerimiz bazı sivil kesimlerden daha demoktrattır. Kuvvet ellerinde olduğu halde çok mantıklı davranıyorlar. Çok muhakemeli davranıyorlar. His öne çıkmıyor burada. Kuvvet, güç gösterisi şeklinde öne çıkmıyor. Bana demokrasiye sivillerden daha dengeli geliyorlar."

Ayrıca Çevik Bir'e yazdığı mektupta da, cuntacı generale methiyeler düzmuş, istenirse okullarını hemen teslim etmeye hazır olduğunu yazmıştır ama bütün İslâmi faaliyetlerin kökünü kazımaya azmeden 28 Şubatçılar onun okullarının hiç birine dokunmamışlardır.

28 Şubat'la ilgili bazı hatıralarım

28 Şubat, bilindiği gibi post modern darbe olarak tarihe geçen bir dönemin adıdır. 1997 yılının 28 Şubat'ında 9 saat süren Milli Güvenlik Kurulu toplantısında tek yanlı olarak alınan bazı kararlar hükümete dayatılmış, cuntacı güçler tarafından siyasilere, medyaya ve bazı kurumlara baskı uygulanarak hükümete karşı tavır almaya zorlanılmış, caddelerde tanklar yürütülerek demokrasiye balans ayarı yapıldığı ifade edilmiş sonunda hükümet istifaya mecbur hale getirilmiş ve anti demokratik güçler tarafından yeni kurdurulan uydu hükümet eliyle istedikleri kanunları çıkartmışlardır.

İnançlı insanlara ve Müslüman camiaya büyük zararlar veren 28 Şubat dönemi yıllarca sürmüş, bu dönemde alınan Kur'an Kursları ve İmam Hatip Okullarının orta kısımlarının kapatılması, başörtülü öğrencilerin eğitimlerinin sona erdirilmesi, binlerce vatan evladının okulu ve işini kaybetmesi gibi bazı sonuçları hâlâ yürürlüktedir. Hatta, 28 Şubat darbe döneminde yargılanarak suçsuz yere ceza alan ve hâlâ hapiste yatanlar vardır.

Benim iki kızım da 28 Şubat'ın o karanlık dönemine denk geldikleri için kazandıkları yüksek okullarında okuyamadılar. İlk birkaç ay başörtülü öğrencilerin okula girişlerine mani olmadılar ama girdikleri sınavlarını geçersiz saydılar. Kızım Saliha okula birkaç ay devam etmiş ve sınavlara girmişti ancak sınav sonuç belgesinin altına şu notu düşmüşlerdi. "**Kılık kıyafet yönetmeliğine uymadığı için bütün sınavları geçersiz sayılmıştır.**"

Daha sonraki zamanlarda ise başörtülü öğrencileri okullara almadılar. İkna odaları kurdular. Adı ikna ama gerçeği baskı idi. Böylece tüm başörtülüler gibi kızların Saliha ve Zahide de okullarına devam edemediler.

28 Şubat döneminin etkilerini yakından müşahede etme imkânı bulan bir kardeşinin olarak, o dönemde yaşadığım bazı hatıralarımı siz değerli okuyucularıma aktarmak istiyorum.

Görevden alınınz

Konya İl Kültür Müdürlüğü görevini yürüttüğüm dönemde 28 Şubat darbesi gerçekleşmişti. 28 Şubat dönemi her sahada olduğu gibi bizim faaliyetlerimizde de darbe vummuş, düşündüğümüz ve yapmayı istediğimiz işlerimize sekte olmuştu.

28 Şubat darbesinden hükümetin istifasına kadar geçen 4 aylık süre bir ara dönemdir. Bu dönemde görünürde hükümet vardır ama ipler başka güçlerin eline geçmiştir. Zaten kısa süre sonra da Başbakan istifa etmek zorunda kalmıştır. Daha sonra kurdurulan hükümet iş başına gelince hemen ertesi günü Müdürlüğümüze bir faks ulaştı. Yeni hükümetin Kültür bakanı İstemihan Talay imzasıyla gönderilen bu faks yazısı aynen şöyleydi: **"Sayın Salih Sedat Ersöz; Konya İl Kültür Müdürlüğü görevinden alınınz. Bilgilerinizi ve gereğini rica ederim. İstemihan Talay- Kültür Bakanı."** (O zaman Kültür ve Turizm Bakanlıkları aynı idi.)

Yazıyı alıp değerli Valimiz Ziyaeddin Akbulut'a gittim. Müdürlüğümüze faksına böyle bir yazının geldiğini söyleyerek kendisine verdim. Yazıyı okudu ve ilgili kişiye telefon ederek Valilik faksına böyle bir yazının gelip gelmediğini sordu. Gelmedi cevabını alınca bize gelen yazıyı yırtıp attı ve şunları söyledi: **"Böyle görevden alma olmaz. Sen kendi kendini mi görevden alacaksın? Göreve başlarken hangi yol ve usulle göreve başlamışsan yine aynı yol ve usulle görevden alırsın? Git görevine devam et."** Değerli Valimiz Ziyaeddin Akbulut Beyefendinin bu cesaretle adımından hemen sonra kendisi merkeze alındı, ben ise 3 aydan fazla bir süre daha görevde kaldım.

İstiklâl Marşı Programı

Daha bu olay olmadan 28 Şubat'tan sonraki 12 Mart tarihinde İl Kültür Müdürlüğü olarak İstiklâl Marşı'nın TBMM'de kabulünün yıldönümünü vesilesiyle bir program düzenlemiştik. Konya'da ilk defa ilk, orta ve lise öğrencileri arasında İstiklâl Marşı'nın tamamını güzel okuma yarışması ile İstiklâl Marşını anlama konulu bir kompozisyon yarışması düzenlemiş ve daha önce bu yarışmaların elemeleri yapılmıştı. 12 Mart'ta hem final yarışmaları yapılacak hem de

ödülleri verilecekti. O tarihte Garnizon Komutanı henüz Kenzi Paşa değil Cihan Paşaydı. Cihan Paşa'yı da ziyaret ederek programa davet etmiştik. Cihan Paşa sivil kıyafetli olarak programa katıldı, çok olumlu tavırlar sergiledi ve bir de günün önemini dile getiren güzel bir konuşma yaptı. Valimiz Ziyaeddin Akbulut Bey, "Paşam bir konuştunuz pir konuştunuz" diyerek kendisine iltifat etti. Paşa'dan ayrı olarak ben, Büyükşehir Belediye Başkanı Halil Ürün Bey ve Vali bey konuşmalar yaptık. Programın sponsorluğunu yapan İttifak Holding Başkanı Seyit Mehmet Buğa abimiz de bir konuşma yapmıştı. Salonu selamlarken sivil kıyafetli olan Paşa'yı tanıyamadığı için onu selamlamadı. Buna rağmen daha sonraki hatıralarımda okuyacağınız Kenzi Paşa gerginliği yaşanmadı. Paşa hiç tepki vermedi ama benim ikazımla Seyit abi özür dileyerek selamlamasını yaptı. 28 Şubat'tan sonra olmasına rağmen programda yaşadığımız bu güzel ortam ne yazık ki kısa bir süre sonra yerini gerginliklere bırakacaktı.

Aradan geçen 3,5 ay sonra Vali Ziyaeddin Akbulut Beyefendinin söylediği usulle İl Kültür Müdürlüğü görevinden alınınca 1997 yılı Ekim ayında Konya Büyükşehir Belediyesinde Genel Sekreter Yardımcısı olarak göreve başladım. Halil Ürün Bey'in Büyükşehir Belediye Başkanı olduğu o dönemin sonuna kadar 28 Şubat'ın etkilerini yakından gördüm, izledim, yaşadım.

Programı terk ederim

Değerli Başkanımız Halil Ürün bazı programlara kendisi katılmaz, temsilen beni gönderirdi. Bir gün Garnizon Komutanlığının düzenlediği askeri bir programa katıldım. Programın uygulamasından sorumlu olan rütbesini hatırlamadığım subaya Belediye Başkanımızın mazereti sebebiyle katılmadığımı ve temsilen beni gönderdiğini söyledim. O subay bana arka sıralarda bir yer göstererek, protokol dışında bir yere oturtmak istedi. Buna hemen itiraz ettim ve **"Başkanı temsilen geldim, onun yerine oturmayacaksam programı terk ederim"** dedim. Görevli subay bana bir dakika bekleyin diyerek içeriye gitti. Biraz sonra geldiğinde bana Başkanın yerine oturabileceğimi söyledi.

Bu arada Vali Ziyaeddin Akbulut yerine Namık Günel, Cihan Paşa yerine de Kenzi Paşa gelmişti. Bu dönemde çok sayıda askeri törene katıldım ve dönemin Konya Valisi Namık Günel ile Garnizon Komutanı Tümgeneral Mehmet Kenzi Suner'i çok yakından tanıma imkânı buldum. Vali Günel faaliyetlerinde Garnizon Komutanının uyarılarını çok dikkate alır ve Kenzi Paşa'nın dediği doğrultuda adım atardı.

Yemekte niye içki yok?

Bir gün akşam, Çevre Sağlığı Birliği adındaki bir demek yemekli bir program düzenlemişti. Vali, Garnizon Komutanı, Rektör, Siyasi Parti temsilcileri, gazeteciler ve sivil toplum örgütleri başkanlarının katıldığı programda Büyükşehir Belediye Başkanımızı temsilen yine ben bulunuyordum. Yemek esnasında bir ara Garnizon Komutanının Valinin kulağına eğilerek bir şeyler söylediğini gördüm. Nedenidir bilinmez ama o esnada beni bir anda sıkıntı bastı. Sanki biraz sonra meydana gelecek huzursuzluğu sezmiştim ama olayları izlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Vali Günel kulağına fısıldanan sözler doğrultusunda, programı düzenleyen demneğin başkanını yanına çağırdı ve yemekte niçin içki olmadığını sordu. Demek başkanı akılcıca bir cevap vererek **"programı ölen üç gazeteci arkadaşımızın anısına düzenlediğimiz için içki bulundurmamдық"** dedi. Buna rağmen gerek Vali, gerekse Kenzi Paşa yemekte içki bulundurulmadığına sözlü tepki gösterdiler. O esnada Anavatan Partisi İl Başkanı Nazmi Sırt'ın **"geldiğiniz yer sağur-sa kulağınızı, körse gözünüzü kapatın"** dediğini duyduk. Bu söz üzerine Kenzi Paşa, Nazmi Sırt'a dönerek sertçe, **"siz içmeyin size sevap yazılsın, biz içelim bize günah yazılsın"** diye bağırdı.

Yemekten sonra konuşmalar yapıldı ve daha sonra da plaket törenine geçildi. Garnizon Komutanı Kenzi Paşa'ya da plaket verilecekti. Kendisinin ismi anons edilerek sahneye davet edildi. Kenzi Paşa oturduğu yerden hiç kalkmadan **"ödülünüzü kabul etmiyorum"** diye bağırdı. Sunucu, **"nedendir bilmiyorum ama Paşamız ödülünüzü kabul etmediğini söylüyor"** deyince Kenzi Paşa yine oturduğu yerden **"isterseniz nedenini söyleyeyim"** diye seslendi. Sunucu, **"buyurun söyleyin Paşam"** deyince Kenzi Paşa bir iki yutkundu, bir süre sessiz kaldı ve **"yemekte içki yoktu o sebeple kabul etmiyorum"** diyemeyeceğini anladı **"neyse sonra söylerim"** dedi. Gülünç duruma düşmüştü. Bu olay bütün kameralar tarafından görüntülenmesine rağmen TV'lerde hiç yer almadı. Tabii engellemişlerdi.

Yemekte içki olmadığına tepki gösterme örneğini Başbakan'ın yemeğine katılarak içki olmadığı için sofraya özel içki getiren Güven Erkaya'da görmüştük. Bu olay şöyle gerçekleşmişti:

1996 yılında yapılan Yüksek Askerî Şûra toplantısından sonra Başbakan'ın YAŞ üyelerine verdiği yemekte Deniz Kuvvetleri Komutanı Güven Erkaya yemekte içki servisi yapılmadığını görünce garsondan rakı getirmesini ister. Garson, **"Alkollü içki yok efendim"** deyince **"Peki, istesek de vermez misiniz?"** diye sorar. Garson,

"Alkollü içki vermememiz emredildi, ama gidip sorayım" diyerek uzaklaşır. Tekrar döndüğünde rakı servisi yapmadıklarını söyler.

Bu defa emir subayına **"Peki sen git içeriden bir rakı al getir"** der. Emir subayı Albay, **"Efendim rakı yokmuş"** diye geri döner. Erkaya bu defa **"git dışarıdan al getir"** diyerek emir subayını yeniden yollar ve rakı gelince bardağına portakal suyu koymak isteyen garsona şu talimatı verir: **"Ben rakıya devam edeceğim, sen şu rakı şişesini servis masasına koy, kadehim boşaldıkça doldurursun."**

Misafir olduğu yemekte bile böylesine yakışsız ve nahoş bir tavır ortaya koyan Güven Erkaya'dan örnek alan Kenzi Paşa ve onun emriyle hareket eden Vali de Konya'da benzeri bir tavır sergilemişlerdi.

Protokol hatası

Mevlâna haftasında Belediye olarak düzenlediğimiz konferansların birine Vali Günel ve Kenzi Paşa'da katılmışlardı. Sunucumuzun hoş geldiniz derken, protokol sıralamasında 2.sırada olmasına rağmen Garnizon Komutanının ismini sehven Büyükşehir Belediye Başkanından sonra söylemesi salonda bir anda gerginliğe neden oldu. Kenzi Paşa yerinden kalkarak ve eliyle de işaret ederek **"hayır, hayır, hayır"** diye itiraz etti. Daha sonra sunucunun benim ikazımla hatayı düzeltmesi ve özür dilemesi ile ortam yumuşadı. Kenzi Paşa, her şeyin kasıtlı yapıldığını zanneder, öyle yorumlar ve en küçük bir hatayı bile hoş görmez, hemen müdahale ederdi.

Çelenk koyma sıkıntısı

28 Şubat döneminde; Milli Bayramların yanı sıra 24 Kasım Öğretmenler günü, Atatürk'ün Konya'ya gelişi, Cumhuriyet yürüyüşleri gibi bazı özel günlere çok fazla ehemmiyet veriliyordu. Bu günlerde aynen Milli Bayramlarda olduğu gibi bütün protokolün katılımlı ile Atatürk anıtına çelenk konulur ve arkasından günün önemine göre ya tiyatro salonunda program devam eder ya da yürüyüş yapılırdı. Cumhuriyet yürüyüşleri revaçta idi.

Büyükşehir Belediye Başkanımız Halil Ürün Bey, Milli Bayramların bütün programlarına katılırdı. Ama diğer özel günlere ait programlara genelde katılmaz o programlara benim katılmamı isterdi. Ben de Başkanımızın isteği doğrultusunda Belediyemizi temsilen o programlara katılır yapılması gereken neyse yapardım. Defalarca katıldığım Anıta çelenk koyma ve devamındaki törenlerde ilk zamanlar bir problem olmadı. Vali'den başlayarak protokol sırasına göre kurumların çelenkleri konulur ve söylenen İstiklâl Marşı ile Anıttaki tören sona erer daha sonra günün önemine göre sonrasındaki programa geçilirdi.

Başkanı temsilen katıldığım ilk çelenk koyma töreninde Vali, Garnizon Komutanı ve Başkan adına ben olmak üzere üçümüz törene katılanların en önünde yerimizi almıştık ki arkadan şöyle bir ses duyuldu. **"Siz alınmayı hak etmediği halde birini haksız olarak görevinden alırsanız o da gelir, üç kişiden biri olarak protokolün en önünde yer alır."** Bu sözü kimin söylediğini görmemiştim ama belliydi ki beni kast ediyordu ve İl Kültür Müdürlüğü görevinden alınmama tepki gösteriyordu.

Daha sonra, bir tören dolayısı ile çelenk koymak için Anıt alanına gittiğim zaman Kenzi Paşa'nın benden önce geldiğini ve her zamanki yerinde değil de, arabadan inilen yerde beklediğini gördüm. Yine hemen içime bir kuşku düştü. Alışılmışın dışındaki farklılıklar bir sıkıntının işaretiydi. Gelecek sıkıntıyı, farklı duruş ve farklı tavırlardan hemen seziyordum. Bu törende de böyle bir durum vardı. Bekleyip görecektik. Paşa ile selamlaştık, tokalaştık, tabi ki bana hiçbir şey söylemedi ve ben her zamanki durmam gereken yere geçtim.

Kenzi Paşa yine aynı yerde beklemeye devam etti. Birkaç dakika sonra Vali beyin aracı geldi. Geriden izlemeyi sürdürüyordum. Vali Günel araçtan inerken, Kenzi Paşa valiye iyice yaklaştı ve kulağına eğilerek bir şeyler söyledi. Aynı anda sanki bana ilham olmuştu. Paşanın, tören alanında bütün protokol erbabının huzurunda Valinin kulağına eğilerek söylediği sözlerin benimle ilgili olduğunu düşündüm. Sezgimde ve düşüncemde yanılmadığım biraz sonra anlaşıldı.

Vali yavaş adımlarla bana doğru geldi, önce Başkanın nerede olduğunu ve törene niye geldiğini sordu. Ben de, Başkanın mazereti sebebiyle katılmadığını ve temsilen beni gönderdiğini söyledim. Mazeretinin ne olduğu sorusuna da **"kendisine sorarsınız ben bilmiyorum"** diye cevap verdim. Bu girişten sonra, kendisine fışkırdan asıl söylemek istediği sözleri elini omuzuma koyarak söyledi. **"Salih Bey, törende bulun ama çelengi koymasın iyi olur."** Bunun üzerine şunları söyledim. **"Sayın Valim ben buraya Başkanımızın emriyle Belediyemizi temsilen bir görev yapmak üzere geldim. Bu görevi yapamayacaksam bu törende kalmamın bir anlamı olmaz. O zaman töreni terk ederim."**

Benim kesin tavrım etkisini gösterdi ve eli hâlâ omuzumda olduğu halde bu defa, **"tamam çelengi koy ama Paşa'nın yanında durmasın iyi olur"** dedi. Ben de sıkıntıyı daha fazla uzatmamak için Vali ve Paşa'nın hemen arka sırasına geçtim, protokol sırasına göre çelenkler konuldu. Belediye adına ben de çelengi koydum. Ama ya-

pılanı da hazmedemediğim için tiyatro salonundaki törene katılmadan ayrıldım. Bir süre sonra Vali cep telefonumdan arayarak, **"Salih Bey sana konuşma verecektik, salondaki programa niçin katılmadın?"** dedi. Cevabım şöyle oldu. **"Özür dilerim sayın Valim, orada da müdahale edersiniz diye katılmadım."**

Belediyeye döndüm, birkaç dakika sonra Başkanın beni çağırdığını söylediler. Başkanımızın odasına gittiğimde **"tiyatro salonundaki programa niçin katılmadığım"** sorusu ile karşılaştım. Anladım ki Vali, benim programa katılmadığımı Başkana telefonla iletmış. Ben de olan biteni Başkana aktardım. Başkanımız Halil Ürün Bey'in beni dinledikten sonra sinirlendiğine şahit oldum. Programda kendisini temsil eden bir kişiye gösterilen tavra çok kızmıştı. Konuşmamızdan sonra o sinirle hemen kalktı ve doğrudan valiliğe gitti.

Bir süre sonra Vali Günel cep telefonumdan tekrar aradı. Konuşmalarından Başkanın hâlâ yanında olduğunu anladım. Vali bey bana olayı yanlış anladığımı, niyetinin müdahale etmek olmadığını izah ediyordu. Ben, **"Sayın Valim, Paşanın size söylemesi sonucu protokol kurulmasına aykırı olarak bir müdahalede bulundunuz, çok üzülürüm"** dedim. Vali beyle yaptığımız o telefon konuşması tam 20 dakika sürdü ve bu süre içinde defalarca özür diledi.

28 Şubat'ın o taze ortamında Halil Ürün Başkanımızın, Vali'nin benden defalarca özür dilemesini sağlaması gerçekten çok önemli bir gelişme olarak hafızamda yer etti.

Sonradan öğrendiğime göre, Kenzi Paşa devlet memuru olmam hasebiyle programlarda benim bulunmamı istememiş. Aslında kendisi de devlet memuru olan Paşamızın bu isteği gerçekleşmedi ve Halil Başkanın isteğiyle ben programlara katılmaya devam ettim.

"Türkiye laikdir, laik kalacak"

Yine bir programda Anıta çelenk koymak için bulunuyordum. Program, sanıyorum Cumhuriyet yürüyüşü idi ve oldukça kalabalık bir grup katılmıştı. Vali ve Garnizon Komutanı çelenklerini koydular, sıra Belediyenin çelengine gelmişti. Anons edilince yürüyüş güzergâhından ilerleyerek çelengi koydum ve geri döndüm. Bekleme yerine doğru yürürken o ana kadar sakın duran kalabalık birden hareketlendi ve **"Türkiye laikdir, laik kalacak"** şeklinde slogan atılmaya başlandı. 28 Şubat döneminin yaşandığı bir ortamda, Belediyenin Refah Partili olması hazmedilemiyor ve orada Belediyeyi ben temsil ettiğim için bana karşı protesto maksatlı böyle bir eylem gerçekleştiriliyordu.

O ortamda, oldukça şiddetli ve celalli bir şekilde atılan sloganlara karşılık vermek veya zıt bir harekette bulunmak, istenmeyen olayların çıkmasına sebebiyet vereceğinden sessizce yerime geçtim ve bekledim. Bana karşı el kol hareketlerinin de yer aldığı sloganlar bir süre devam ettikten sonra kesildi. Şu kesin ki Anıtta bir tören esnasında böyle bir olayın meydana gelmesi Vali ve Paşa'nın haberi olmadan asla gerçekleşemezdi. Bizi yıldırma için yapılan bu taktiklere hiç prim vermeden doğru bildiğimiz şekilde davranmaya devam ettik.

Meram Belediye Başkanına söyle...

Vali ve Garnizon Komutanı ile yan yana yürüyüş yaptığımız bir programda bir ara Kenzi Paşa bana şöyle dedi: **"Salih Bey o Meram Belediye Başkanına söyle, bizim okulun otobüslerini seferden kaldırmış, hemen başlatsın."** Paşanın oldukça sert bir üslupta söylediği bu sözlerle şöyle cevap verdim. **"Paşam otobüsler Meram'a değil Büyükşehir'e bağlı. Sizin okulun seferleri niye kaldırılınsın? Arkadaşları hemen arıyorum."** Ulaşım Daire Başkanı arkadaşımı arayarak konuyu ilettim. Daire Başkanımızın bana verdiği bilgiyi anında Paşaya aktardım. **"Paşam sizin yolunuz yapılmış, otobüsler onun için çalışmamış. Yol yapımı bugün tamamlanıyor, yarın otobüs seferleriniz tekrar başlıyor."** Bir teşekkürü bile çok gören Kenzi Paşa'nın yüzünde mahcubiyet hissi bile sezemedim.

"Herkes haddini bilmeli"

Büyükşehir Belediyesi olarak düzenlediğimiz Mevlâna Haftasının açılış programında idik. Bugünkü İl Halk Kütüphanesinin yerinde olan ve yıkılan Fuar Kültür Merkezi önünde gerçekleşen program normal seyirinde gidiyordu. Halil Ürün Bey, merkez ilçe belediye başkanlarının da konuşmasını arzu etmişti. Konuşma sırası Selçuklu Belediye Başkanı İsmail Öksüzler'de idi. Öksüzler konuşmasında şu sözleri sarf etti. **"Biz, insan olarak makamların geçici olduğuna inanıyoruz. Başkan, Vali, Paşa da olsa her insan toprak olacaktır. Onun için Başkan da, Vali de, Paşa da haddini bilmeli, toprak gibi olmalı."** Bu sözlerin duyulması ile Kenzi Paşa bir anda ayağa fırladı ve **"Siz bana haddimi bildiremezsiniz. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin komutanlarına hakaret edemezsiniz. Bunun gereğini yaparız"** diye bağırды. Öksüzler her ne kadar hakaret kastı olmadığını, maksadını aşan bir tabir kullandığını söylediye ve de defalarca özür dilediye de Kenzi Paşa bir türlü yumuşamadı ve **"özüünüzü kabul etmiyorum, gerekeni de yapacağım, siz haddinizi bilin"** dedi. O gerginlik altında program tamamlandı. Bu tatsız tartışma, yılın olayı olmuştu.

Aradan birkaç ay geçtikten sonra bu olayla ilgili Kenzi Paşa'nın açtığı davada şahit olarak mahkemeye çağırıldım. Zira programın sorumlusu bendim. Hâkim, İsmail Öksüzler'in sözlerinde hakaret kastı olup olmadığını sordu. Ben de; hakaret kastı olmadığını, Öksüzler'in, Mevlâna'nın toprak gibi mütevazı olunmalı sözlerinden yola çıkarak böyle bir ifade kullandığını ifade ettim. Öksüzler, yanlış hatırlamıyorsam bu davadan ceza almıştı ama aldığı ceza başkanlığını düşürecek boyutta değildi. Sonradan öğrendim ki mahkeme başkanı olan hâkim az ceza verdiği gerekçesiyle sürgüne gönderilmiş. Şayet Öksüzler bir yılı aşan bir ceza alsa idi, İstanbul Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan gibi başkanlığı düşürülürdü.

Seni arabadan atarım

19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramına yakın günlerde idik. Garnizon Komutanı ile bir programda beraberdik. Program arasında sohbet halinde iken bir ara Kenzi Paşa şöyle dedi. **"Salih Bey, Halil Bey'e söyle bayramda elini sallamasın."** Bu sözlerle cevabım şöyle olmuştu. **"Paşam ben Başkanına elini sallama diye nasıl derim? Ne yapacağımı kendisi bilir. Böyle bir şeyin söylenmesi gerekiyorsa kendisine siz söyleyin."** Bu cevabım üzerine Kenzi Paşa şöyle dedi. **"Sen benim söylediğimi ilet."** **"Tamam elçilik yaparım"** dedim ve Başkanımıza konuşmaları aynen aktardım.

Meşer 23 Nisan Egemenlik ve Çocuk Bayramında halkın selamlanması esnasında, Halil Ürün Bey'in el sallamasından Paşa rahatsız olmuş ve Gençlik Spor Bayramını da aynı şeyin tekrarlanmasını istememiş.

Halil Bey böylesine talimatlardan oldukça rahatsız olduğu için, kendisine iletilen mesajın tam tersine hareket ederek Bayramda daha da kuvvetli ve coşkulu bir şekilde el sallama âdetini sürdürdü. Bu defa hem de iki elini birden sallıyordu.

Sonradan öğrendik ki, araba üzerinde halkın selamlaması yapıldığı esnada Halil Ürün Bey her zaman ki gibi el sallayarak halkı selamlarken, Kenzi Paşa **"elini sallama"** diye müdahale etmiş. Halil Başkan da **"sen bana talimat veremezsin, sen benim amirim değilsin"** diye cevap vermiş. Bunun üzerine Kenzi Paşa daha da ileriye giderek, **"seni arabadan aşağı atarım"** demiş. Böyle durumlarda hiç alttan almayan Halil Başkan **"atta neler oluyor görelim bakalım"** şeklinde cevap vermiş. Gariptir ki bütün bunlar Vali'nin gözü önünde cereyan ediyor ve şehrin en üst düzey âmirinden hiç ses çıkmıyor. Bu arada arabadan inerken Kenzi Paşa'nın ayağı takılır ve aşağı düşmekten son anda kurtulur.

Selamlama bittikten sonra yerlerine oturunca Halil Başkan Vali'ye şöyle çıkarır: **"Sayın Valim, siz mülki amirsiniz, paşanın sizin yanınızda bana söylediği sözleri duyduğunuz halde niçin müdahale etmiyorsunuz? Böyle mülki amirlik olur mu? Bakın beni aşağıya atmak isteyen adam az daha kendisi aşağıya düşüyordu. Ben, onun düşmemesi için dua ettim."** Tabi ki, Vali Günel'den yine hiç ses yok.

Siz ayrı kutlayın, biz ayrı kutlayalım

Mevlâna haftası için hazırlıklar yapıldığı günlerde Valilikte bir toplantı düzenlenmişti. Vali Günel'in başkanlığında düzenlenen toplantıya ilgili kurum amirleri ile beraber, Büyükşehir Belediye'si adına ben katılmıştım. 28 Şubat ortamından cesaret alan zamanın İl Kültür Müdürü, belki de önceden planlanan şekilde Belediyenin yaptığı faaliyetlerin askıya alınması, Belediyenin sadece sponsorluk yapması ve Ahmet Özhan'ın törenlere davet edilmemesi gibi bazı tekliflerde bulunmuştu. Bunun üzerine ben, oldukça sert ifadelerle bu tekliflere karşı çıkmış ve konuşmamı şöyle bitirmiştim. **"Bu teklifler kabul edilirse haftayı siz ayrı kutlarsınız, biz Belediye olarak ayrı kutlanız. Buyurun ne isterseniz yapın."** Bu çıkışım gerekli etkiyi yapmış ve bizim istediğimiz doğrultuda kararlar alınmıştı.

Halil Ürün Beyin Büyükşehir Belediye Başkanlığını Mustafa Özkafa Bey'e devrettiği günlerde gerek Vali Günel, gerekse Kenzi Paşa görev sürelerini tamamlayarak Konya'dan ayrıldıkları için olsa gerek böylesine gergin ve tatsız hâdiseler yaşanmamış veya en azından ben şahit olmamışımıdır ama bin yıl sürecek dedikleri 28 Şubat döneminin baskıları bir süre daha devam etmiştir.

O dönem hakikaten çok zor bir dönemdi. O dönemin anomal baskıları yanında, insan psikolojisi üzerinde meydana getirdiği tahribatta düşünlürse hangi şartlarda hizmet verilmeye çalışıldığı daha iyi anlaşılabilir olacaktır.

O dönemin bütün sıkıntılılarına ve gerginliklerine rağmen geri adım atmadan, boyun bükmeden, dik duruşumuzu bozmadan hayırlı hizmetlerimizi sürdürdük.

Halk arasında **"şeytan taşlamaktan ibadet etmeye vakit bulamamak"** diye bir söz vardır. O zor dönemde böyle bir bahaneye sığınmadan, hem cuntacı zihniyetin bütün bu baskı ve sindirme politikaları tabii ki en başta Allah'ın yardımı, daha sonra Halil Ürün Başkanımızın cesaretli tavırları ve Belediyemizde üst düzeyde görev yapan tüm idarecilerin tavizsiz gayretleri ve bütün personelimizin katkıları ile bertaraf edilmiş hem de en güzel hizmetler ortaya konulmuştur.

Ben hatıralarımda sadece bizzat yaşadığım

olayları kaleme aldım. Benim yaşadığım olaylar yanında Belediyemizin kurumsal kimliğine yapılan baskıların da haddi hesabı yoktu.

Düşününün bir kere, eliyle vatandaşlarını selamladığı gerekçesiyle, halkın seçtiği bir Büyükşehir Belediye Başkanına; **"seni arabadan aşağı atarım"** diyebilen gözü dönmüş bir zihniyetin temsilcileri neler yapmazdı ki?

Bakanlık müfettişlerinin her gün Belediyemizde kol gezdiği, bulunan en küçük eksiklik halinde soruşturmalara ve davalara açıldığı, kılık kıyafet yönetmeliğinin titizlikle incelenmesini ve bu konu ile ilgili alınan tedbirlerin acilen bildirilmesini amir kılan genelgelerin üst üste geldiği, Belediyemizin üst düzey amirlerinin atlanarak bizzat şube müdürlerine hatta memurlara talimatların verildiği, kim oldukları bilinmeyen ama Batı Çalışma Grubu elemanı olduğu kesin olan bazı şahısların Belediyemizde cirit attıkları, dahası yaptıklarımızın sabote edildiği bir ortamda her türlü engellemelere rağmen ortaya konulan hizmetler asla küçümsenemez.

Anıt civarına dikilen fidanların birkaç gün içinde kezzap dökülerek kurutulması, yapılan hizmetlerin sabote edilme olayını en güzel şekilde açıklayan küçük bir örnek olur sanırım.

Kenz Suresi

Yukarıda yaşadığım olaylar ile anlatmaya çalıştığım Kenzi Paşa'ya bir ara şöyle bir soru sormuştum: **"Paşam, Kenzi ismini hiç duymadım, anlamı nedir?"** Cevabı şu olmuştu: **"Dedem koymuş, Fatiha suresinin diğer ismiymiş."** Çok şaşırılmıştım. Eve gelince inceledim. Hakikaten hazine anlamındaki bu kelime Fatiha Suresi'nin diğer adıydı. Kenz Suresi. Meğer Akşehirli olan Kenzi Paşa'nın dedesi büyük bir âlimmiş. Öyle bir âlimden, içki olmadığı için yemeği protesto eden ve Konya'da çok sayıda gerginliğe sebep olan bir torun...

28 Şubat dönemi olağan dışı bir dönemdi. O dönemin bütün sıkıntılarını izledik, gördük ve yaşadık. Bütün bu yaşananlar normal bir dönemde olacak şeyler değildi elbette... 28 Şubat Postmodern darbesi ile birlikte böyle bir ortam oluşturulmuş ve bu ortamın sıkıntıları, gerginlikleri yıllarca sürdürülmüştür.

Zaman zaman görüştüğümüz Halil Ürün Başkanımızdan şu sözleri duymak benim için büyük bir onurdur. **"Bizim cesaretimiz biraz da, seçilmiş olmamızdan kaynaklanıyordu. Sen devlet memuru olmana rağmen o sıkıntılı dönemde cesaretli tavırlar ortaya koydun. O cesaretinden dolayı seni ayrıca tebrik ediyorum."**

Cenab-ı Hak'tan bir daha böyle darbeler göstermemesini temenni ve niyaz ediyorum.